

Στο κτήμα του θείου Χρήστου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

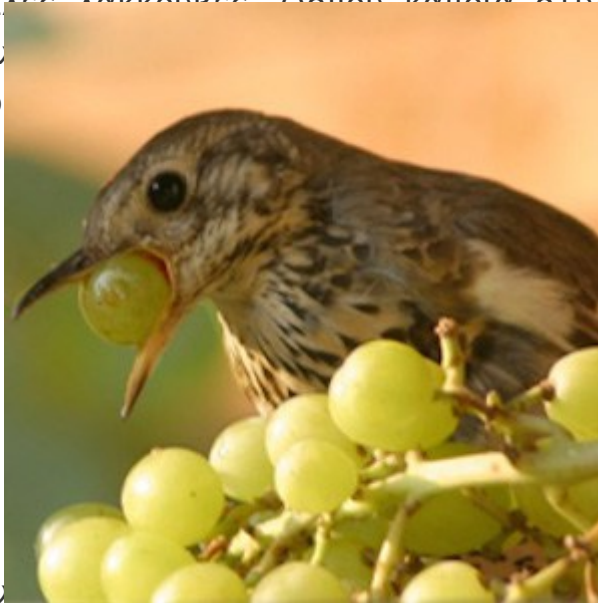
καθώς
να την
πρόσωπο.

Το

αυτοκίνητο μόλις είχε περάσει κάτω από τη μεγάλη γέφυρα, βγαίνοντας από την τελευταία έξοδο της πόλης. Από δω και πέρα ο αέρας ήταν δροσερότερος, καθώς οι πολυκατοικίες αραίωναν και έδιναν σιγά-σιγά τη θέση τους στα χωράφια και τα δέντρα. Το καλοκαίρι βρισκόταν στο απόγειό του και η Βαγγελίτσα με τους γονείς της συνήθιζαν συχνά να κάνουν εξορμήσεις, για να αποφύγουν έστω και για λίγο τον καύσωνα της πόλης, αφού φέτος - «λόγω των οικονομικών», όπως συνήθιζε να λέει και ο μπαμπάς της - δύσκολα θα πήγαιναν διακοπές σε κάποιο νησί. Εκείνο το πρωί λοιπόν αποφασίστηκε: θα πήγαιναν στο κτήμα του θείου Χρήστου.

Αφού διένυσαν, λοιπόν, για κάμποσα λεπτά τη μεγάλη εθνική οδό, ο πατέρας της Βαγγελίτσας έστριψε σ' έναν μικρό δρόμο, ο οποίος οδηγούσε σ' έναν ακόμη μικρότερο χωματόδρομο με πολλές λακκούβες και το αμάξι άρχισε να χοροπηδάει!
Εικ 2 Η Βαγγελίτσα κοιτούσε με προσήλωση τα χέρια του πατέρα της, που τόσο

επιδέξια απέφευγαν τις μεγάλες λακκούβες. Έσπου κάποια στιγμή εμφανίστηκε μπροστά τους μία μικρή λίμνη γεμάτη με νερό! Το αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα και οι δύο αδελφές σπουργίτια

έπιναν νεράκι ή πλατσούριζαν τα φτερά τους

κι έπειτα πετούσαν σε παρέες ή κάθονταν πάνω στα αμπέλια και τις συκιές που βρίσκονταν δεξιά και αριστερά του δρόμου. Πολύ της άρεσε της Βαγγελίτσας να παρατηρεί τα πουλάκια. Μπορούσε με τις ώρες να τα χαζεύει. Ξαφνικά, η μαμά γύρισε και είπε στη μικρή της κόρη: «Κοίτα, κοίτα τα σπουργιτάκια πώς τσιμπολογούνε το σταφύλι!» Η Βαγγελίτσα χαμογέλασε. Θυμήθηκε ένα τραγούδι που είχαν μάθει στο σχολείο και άρχισε να το σιγοτραγουδάει: «Σε μια ρώγα από σταφύλι, έπεσαν οκτώ σπουργίτες...». Ο μπαμπάς προσεκτικά προσπέρασε τη λακκούβα και συνέχισε την οδήγηση κουνώντας το κεφάλι του στο ρυθμό του τραγουδιού.

Πριν καλά - καλά τελειώσει το τραγούδι,

φάνηκε μπροστά τους η μεγάλη αυλόπορτα του κτήματος. Τα ξαδέρφια της, η Σοφία, ο Νίκος και η Ραλλού, βλέποντας το αυτοκίνητο να πλησιάζει, άρχισαν να τρέχουν και να τσιρίζουν: «*Ήρθαν! Ήρθαν!*». Με το που σταμάτησε το αυτοκίνητο η Σοφία και ο Νίκος άνοιξαν την πόρτα και άρπαξαν όλο χαρά τη ξαδέρφη τους, ενώ η Ραλλού της έδεσε ένα μαντίλι γύρω από το κεφάλι, έτσι ώστε να μην μπορεί να δει τίποτα!

- Καλά, ακόμα δεν ήρθα, τυφλόμυγα θα παίξουμε; ρώτησε με απορία η μικρή.

- Δεν φαντάζεσαι τι σε περιμένει! απάντησε όλο χαρά ο Νίκος.

- Σσος! Είπαμε δεν θα πούμε τίποτα! του είπε θυμωμένη η Σοφία.

Μετά από λίγο τραβολόγημα και λαχάνιασμα η Βαγγελίτσα άκουσε τη φωνή της Σοφίας να της ψιθυρίζει: «*Κάθισε κάτω!*». «*Βολέψου, αναπαυτικά, αναπαυτικά*», ακούει και τη Ραλλού. Και τότε ο Νίκος της άνοιξε απότομα τα μάτια: «*Ντα- νταν!*», ξεφώνισαν κι οι τρεις μαζί! «*Καλώς ήρθες στο σπιτάκι μας!*», λέει ο Νίκος. «*Όχι, σπιτάκι, βρε Νίκο*», διαμαρτυρήθηκε η Ραλλού. «*»Κέντρο παρατήρησης και φροντίδας πτηνών«*, είπαμε...».

Η Βαγγελίτσα είχε μείνει

έκθαμβη... Βρισκόταν μέσα σε μια ξύλινη κατασκευή ακριβώς έξω από το κοτέτσι του θείου Χρήστου. Τα παιδιά είχαν στερεώσει κάτι παλιές σανίδες του θείου στο χώμα, σε περίμετρο τετραγώνου και είχαν φτιάξει πραγματικά ένα ξύλινο σπιτάκι! Για ταβάνι είχαν απλώσει πάνω από τα σανίδια ένα τεράστιο, παμπάλαιο, πράσινο σεντόνι. Μέσα σε αυτό το «κέντρο παρατήρησης πτηνών» κρέμονταν ζωγραφιές και φωτογραφίες με πουλιά διάφορων ειδών. Η χαρά της Βαγγελίτσας ήταν απερίγραπτη. Ανυπομονούσε ν' αρχίσει κι αυτή τις παρατηρήσεις πουλιών και την περιπέτεια μαζί με τα ξαδέρφια της. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζε ότι θα φτερουγίσει κι αυτή σαν πουλί... «Και αυτές οι αστείες ζωγραφιές τι είναι;» ρώτησε.

«Να... τα μεσημέρια που ο ήλιος καίει και η θεία δεν μας αφήνει να βγαίνουμε στα χωράφια για να παρατηρούμε τα άγρια πουλιά, αναγκαζόμαστε να παρατηρούμε ό, τι φαίνεται έξω από το σπιτάκι μας... δηλαδή τα πουλερικά του θείου, τις κόττες, τις πάπιες και τις χήνες», απάντησε ο Νίκος κι αμέσως συμπλήρωσε: «Ορίστε η δική μου έρευνα πάνω στις πάπιες!» κι έδειξε στις ξαδέρφες του μία ζωγραφιά που έδειχνε πέντε πάπιες να περπατάνε καμαρωτές καμαρωτές σαν να πηγαίνουν τον περίπατό τους! «Καλά, για ψώνια πηγαίνουν έτσι κορδωμένες σαν αριστοκράτισσες;», είπε η Βαγγελίτσα και όλη η παρέα γέλασε.

%ραραία%

Εκείνη τ... ξιμο. «Αυτή είναι η πάπια του θείου», είπε η

Ραλλού.

«Ας αρχίσει λοιπόν η παρατήρηση», πήρε

σοβαρό ύφος η Σοφία. Τέσσερα κεφαλάκια ξεπρόβαλλαν προσεκτικά από την πόρτα του «παρατηρητηρίου». Η πάπια δεν τους αντιλήφθηκε. Προχωρούσε γρήγορα-γρήγορα προς το κοτέτσι σαν να ήθελε να ξεφύγει από κάτι. Τότε ήταν που αντιλήφθηκαν τα παιδιά ότι η γάτα του θείου είχε πάρει στο κυνήγι το καημένο το πουλί. «Ψιτ, ψιτ, έλα εδώ, βρε!», έκανε νόημα η Ραλλού στη γάτα η οποία δεν ήθελε πολλά παρακάλια. Η άσπρη ψιψίνα ήρθε αμέσως στην αγκαλιά του κοριτσιού. Αμέσως η Ραλλού άρχισε το τραγούδι: «Έχω ένα μικρό γατάκι τόσο δα, που μαζί μου τρέχει, παίζει και πηδά»... Σε λίγο τα ξαδέλφια τραγουδούσαν όλα μαζί. Το γατάκι έκλεισε τα μάτια και αφέθηκε στα χάρδια των τεσσάρων παιδιών.

Τραγούδι, παιχνίδια και συντροφιά με τα

αγαπημένα της ξαδέλφια. Η μικρή Βαγγελίτσα δεν ήθελε τίποτα άλλο για να πειστεί ότι αυτό θα ήταν το καλύτερο καλοκαίρι της ζωής της... Ακόμα κι αν δεν πήγαινε διακοπές κάπου πολύ μακριά «λόγω οικονομικών», όπως έλεγε και ο μπαμπάς της...

Αλέξανδρος Σαββόπουλος